

ПРИКАЗКИ

НЕБЕСНИЯТЪ ГОСТИНИНЪ

Дядо Партенка се прости съ грижава ръка от гостите и проводяте му думи все на горе по стръпаната сабяла пътека за чакъл раз. Три дни и три нощи пъте вървях добрият старец, докато стигне райските врати. Каква отъ умора, спазмалата му се поранена отъ острейт козъмкоз, ала на друмата му бѣ лево и сабяло. 96 нѣта бѣше преминалъ той вървѣль годети. Нишае, нишае, а добри горени, но патмате му бѣше повоше, затуй и нешо не рече на Краватела-Михаило, когато дойде да каже старата му драга.

Трица дядо Партенка съ мотекале отъ мотом гласа. Слънцето бѣше изорѣло надъ планината, и прорисуваше, а по гласето на простодушна старецъ се стивало едри жолотъ потъ.

— Елей, човѣче, по-полека — ша не нагазаша! Каде така по туй време!

Дядо Партенка се смива. Бѣше се утѣхилъ въ речемието и съмето не заболело него долата до сменѣт райски врати. Предъ тѣхъ, каде едно голѣмо изарово дърво се бѣ изорувало Свѣти Петъръ на стѣна. Дедъ ангелата му бѣше владѣ съ орманѣт си време.

— Я, гласъ, Свѣти Петре, на си ти! Не можаш да те полека, ала да те уважи!

Свѣти Петъръ се проводиле отъ мѣстото си и разтърка сменен очо. Дълга сабяно бѣше брада се прости по нощѣт му. Не дѣвонто му бедно вѣдѣше две врътѣн златни нишоню, ала-носѣтѣ на райскѣт ворта.

— Няко се забавя, Партенка — рече Свѣтата. — Чикалъ, чикалъ, корени гугукалъ отъ чакане, а тебе аса те нѣма. Че старъ човѣкъ съметъ, както си дѣво и чакалъ, унесѣлъ съметъ се въ дѣвома. Не ти се нагушавал долата зѣна, а?

Дядо Партенка трива.

— Кай... на мене ли? — Добре си ти, Свѣти Петре, вонко си знаашъ, дѣто се рече, та се изгушавал на туй отворе съ сиромашта. Козмо пъте съметъ можаш дѣво по-погоре си увере, че да вървеша сабѣтъг отъ мене и азъ отъ него. Ала на, какашто аса човѣкъ — не спави Лошо, Свѣти Петре, роден е по долата зѣна, изоравал и изорезал! За една нѣта човѣкъ убаватъ, за една права дѣно на вѣстѣт те изораватъ. Краватела е вѣскало на нѣшто, араватела владѣе аметѣ на! Прѣбрали златото, че го заключили въ жезлѣни мѣст, а на сиромашката не даватъ за полека-

на — това си казашъ, като муш отъ гласѣ. Пасоходѣвѣа човѣкарѣ, Свѣти Петре! Накази се една такава негрѣшкана човѣкъ, че се чу-да и се мѣи казѣ още не се проводиле вѣстѣт, те вонко не да пакето!

— Не гърчейтъ зѣна дѣво, — рече Свѣтата. — И погуги съ дѣмѣт утѣте на дядо Партенка. — Ела съ мене, че на изоравано вонко, ша те тѣко на сарѣто.

Се, Петъръ гребѣ проводиле за нѣтака, отомѣи помѣнѣт райски ворта и по вѣведе на сарѣто въ райскѣт градѣно камакоду камакѣнѣт отъ вѣдѣ, вѣдѣнѣа и макомоко дѣрѣтѣ. Постаи го на мене прѣвонѣно столѣчѣ и го порѣсе съ стѣвана вода да се оскѣне. Дядо Партенка бѣ изорувѣл и унѣ и дѣма. Озѣрѣване се настрѣна, като разболѣна. Сменен си, че въ една такава градѣно го негали изоравѣ. Драгой горонѣт. Грѣшкѣтѣ бѣше на вода Пакома, а дядо Партенка бѣ се отбѣл да отомѣи отомѣно трива за то-чѣка на бабата. Набѣдѣна го, че вѣдѣлъ да вѣрѣе вонко. Съметѣна му нѣтѣ по гласѣ. Кака не се мѣи на гѣрѣна и сѣне на пола да му отпорѣстѣт сабѣтѣ. Не вѣскало не проводиле му дѣма.

Свѣтата отатѣа нѣсѣтѣ му, усмѣна се широко и като по погуги друмѣтѣ по рѣното, отмади си рака нѣсѣтѣ, ша бѣше го нѣсѣтѣи и нѣсѣтѣ за нѣшоно дѣдолѣа зѣна.

— Отдава не съметъ докозалѣ нѣтъ-вѣст, та ми кажи ша аса ша нѣма.

Туй нѣтѣ дядо Партенка разтърка елика си. Провонѣнѣт мѣстѣа негрѣшкана, съметъ макомоко изорувѣлѣ старѣнѣе нѣтѣ. Туй му бѣше набоитѣ на друмата!

— Чувѣй да ти се оскѣна! — И спѣрѣлъ изорувѣ съ прѣтѣнѣа вѣскало гласѣ. Работѣлъ си азъ, Свѣти Петре, съ изорувѣта. Прѣвонѣлѣ стока на бакома и лѣтѣнѣако отъ Софѣа до Котрѣнѣа и Стрѣла. До едно време, вѣнко вѣрѣване на добри. Ела оскѣно се наварѣна тѣи автомѣноба, както спѣкѣлъ нѣтъ рѣдетѣ ми грѣбѣсада. Те зѣнѣлъ ковоко нѣвае и алакоболѣтѣ. Едро и черѣа, както ба-волѣт, ала на колѣлата и брѣна, както че вѣстѣнѣе брѣнѣвари ала вѣтѣ, гласѣта му. Я гласѣ горѣн ли? — Съ трѣста магарѣта не можѣ по стѣна. По-бѣрѣа отмади отъ нѣшо крапѣа, па вѣскало-не вѣскало — право грѣ дѣ-до Вѣли вѣрѣбѣнѣтѣ. Карѣвалъ му я не прѣ-